

Miljø- og
Fødevarerministeriet

Folketingets Miljø- og Fødevarerudvalg
Christiansborg
1240 København K

Den 13. november 2020

Miljøministerens besvarelse af spørgsmål nr. 6 til L 56 forslag til lov om ændring af lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM) og ændring af lov om husdyrbrug og anvendelse af gødning m.v. (Implementering af VVM-direktivet og ændring af myndighedskompetencen for havbrug). Af miljøminister Lea Wermelin (S).

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Miljø- og Fødevarerudvalget.

Spørgsmål nr. 6 til L 56

”Som opfølgning på ministerens besvarelse af MOF alm. del – spørgsmål 1085, bedes ministeren give et fyldestgørende opfølgende svar, der redegør for, hvilke konkrete problemer ministeren lægger til grund for at underkende kompetencerne hos de syv kommuner, der i dag fører tilsyn med havbrug, når gennemgangen af havbrugsområdet ikke fandt anledning til at kritisere det kommunale tilsyn?”

Svar

Som anført i mit svar på udvalgsspørgsmål nr. 1, fremsætter jeg ikke dette lovforslag som en kritik af det hidtidige kommunale tilsyn. Men når myndighedskompetencen for de 19 eksisterende havbrug deles mellem Miljøstyrelsen og 7 kommuner medfører det, at viden om branchens miljøforhold er spredt.

Jeg fremsætter dette lovforslag for at samle og styrke de faglige kompetencer og sikre et mere effektivt miljøtilsyn med havbrugene. Lovforslaget skal ses i sammenhæng med en kommende ændring af godkendelsesbekendtgørelsen, som overfører miljøgodkendelses- og tilsynskompetencen til Miljøstyrelsen. De to regelændringer tilgodeser hensynet til at samle og styrke den miljøfaglige viden om havbrugene, da Miljøstyrelsen herved får myndighedskompetencen over samtlige havbrug. Dertil kommer, at Miljøstyrelsen allerede i dag også har myndighedsansvaret for placeringstilladelser til havbrugene. Fremadrettet skal Miljøstyrelsen altså behandle placeringstilladelser og miljøgodkendelser inkl. VVM til havbrugene og føre tilsyn med havbrugene.

Lovforslaget giver derfor efter min opfattelse væsentligt forbedrede muligheder for at koordinere arbejdet med at udarbejde placeringstilladelser og miljøgodkendelser. Det vil være en fordel. Dels fordi tilladelseerne er indbyrdes afhængige, dvs. at havbrugsvirksomhed forudsætter begge tilladelser. Dels fordi begge tilladelser er omfattet af hhv. VVM- og habitatdirektivet og dermed giver anledning til vurderinger og sagsbehandling i medfør af disse regler. Lovforslaget sikrer dermed også synergi og effektiviseringer.

Under henvisning til ovennævnte synspunkter, og de synspunkter, der følger af mit svar på udvalgsspørgsmål nr. 1, er det min klare opfattelse, at vi med samlingen af myndighedskompetencen sikrer en miljøfagligt stærk myndighed med et indgående kendskab til havbrugssektoren, og som derfor også kan føre et bedre og mere effektivt tilsyn.

Lea Wermelin

/

Henrik Hedeman Olsen